

И ждуть окованные братья —
Когда же зовъ услышатъ твой,
Когда ты крылья, какъ объятья,
Прострешь надъ слабой ихъ головой?...

О, вспомни ихъ, Орель полночи!
Пошли имъ звонкій твой привѣтъ,
Да ихъ утѣшитъ въ рабской ночи
Твоей свободы яркій свѣтъ!

Питай ихъ пищей силъ духовныхъ,
Питай надеждой лучшихъ дней,
И хладъ сердець единокровныхъ
Любовью жаркою согрѣй!

Ихъ часъ придетъ, окрѣпнуть крылья,
Младые когти подрастутъ,
Вскричатъ орлы, — и цѣпь насилья
Желѣзнымъ клювомъ разклюютъ!* *)

Славянскитѣ народи съзнаваха, че е невъзможно тѣхното духовно възраждане безъ участието на многомилionното руско племе въ общия подвигъ на славянското самосъзнание. Въ пробудата на славянската мисль въ Русия и ние, българитѣ, съзирахме нравствената опора на неуморимитѣ ратници и мжжествени страдалци, въ името на доброчестието народно, потиснато отъ отоманския непосимъ гнетъ. Ние съзирахме укрѣпването и засилването въ съзнанието на славянската майка Русия на духовното единство съ цѣлия славянски миръ, когото незабравимиятъ ратникъ за това единство К. С.

*) Стихотвореніа Хомякова, 1868, стр. 32 — „Орель.“